

Eftermiddag Punkt for Punkt vedtog akkurat det selv samme Forslag, som det et Par Timer i Forveien havde forkastet, i Virkeligheden vilde gjøre sig skyldig i en Modsigelse. I og for sig kunde man maasse være gaaet en anden Vej. Vi have før vort Bedkommende overtænkt alle Veie, som det var muligt at gaa for at tilveiebringe en saadan Bevilling, som vi maatte antage, at Thingene uden Vanskelighed kunde enes om. I og for sig kunde man jo ogsaa gaa den Vej, f. Ex. at nævne de Poster, som Folkethinget og Landstinget havde været enige om den 31te Marts; men det er jo klart, at vi da ikke vilde være komne ud over de Vanskeligheder, som vi have paapeget, og som for os er en absolut Hindring, som vi paa ingen Maade kunne komme ud over, og med Hensyn til hvilken vi ikke kunne give efter. Vi ville derved ikke kunne komme over denne Hindring og disse Vanskeligheder, men vi ville komme endnu dybere ind i Vanskeligheder, thi ærede Medlemmer ville jo se, eller det vil være dem bekendt, at den provisoriske Finantslov netop indeholder de selv samme Ord; det er jo netop den provisoriske Finantslov, saa at vi ved at gaa den Vej ikke blot paa en mere skjult Maade vilde godkjende, hvad vi havde forkastet, men vi vilde udtrykkelig endog i samme Form vedtage et Lovforslag, som vi for et Diebliff siden havde forkastet. Alle disse Udveie have vi derfor set os nødsagede til at opgive som umulige for vort Bedkommende, og den eneste Udvei, det har været os muligt at finde, hvorigjennem vi kunde give en Bevilling, som paa den ene Side var acceptabel for begge Thing, og paa den anden Side var saaledes, at Regjeringen ikke kunde gjøre nogen rimelig Indvending imod den for Diebliffet, var ved at sætte Begrænsningen for de Bevillinger, for hvilke vi her foreslaa Hjemmel, i det af Folkethinget den 31te Marts vedtagne Forslag. Det ligger nemlig i, at dette Folkethingets Forslag indeholder Hjemmel for alt det, som forlanges af Regjeringen; men det gaar videre, det dækker det ikke, det er i Virkeligheden et andet Forslag, et Forslag, der ikke blot i Liden ligger forud for den provisoriske Lovs Udstedelse, — men som i Indholdet, og det er det Afgjørende — er forskjelligt fra den provisoriske Lov, som vi have forkastet. Folkethingets Forslag indeholder nemlig Hjemmel for adskillige Udgifter, som ikke findes i den provisoriske Finantslov; det er saaledes Udgifterne til Lønningstillæg for Skolelærere, nogle Poster paa Udenrigsministeriets Budget, en Post med Hensyn til Tilskud til en Forsøgsstation paa Faarboogaard, en Post med Hensyn til Seminarierne og en anden Post med Hensyn til et Laan til nogle Fiskere til en Vaad, som Finantsudvalget iøvrigt var enigt om, og vistnok flere Poster, som ikke i Diebliffet ere mig præsentere. Derved afskiller Forslaget sig baade med Hensyn til Form

og Indhold fra den provisoriske Lov, som vi have forkastet, og skjøndt det ganske vist i Realiteten kommer til at give Regjeringen, hvad den for Diebliffet har Brug for, og skjøndt det altsaa i Realiteten tilfredsstiller de Fordringer, som maa antages at være stillede af det andet Thing, og skjøndt vi derigjennem i Realiteten som Følge af den Forbindelse, der er mellem Slutningen og Begyndelsen af vort Endringsforslag gjøre en meget betydelig Indrømmelse igjennem Bestemmelsen om de løbende Udgifter, idet vi foreløbig opgive paa den midlertidige Lov de to egentlig tilbageblivende Tvistpunkter, der have været paa Finantsloven, saa kunne vi trods dette gaa til det Forslag, vi her have stillet, fordi det i Virkeligheden ikke dækker den provisoriske Lov. Dermed er det selvfølgelig ikke vor Mening, at Regjeringen skulde være bunden til gjenennem dette Forslag at gjøre de Udgifter, som det indeholder Hjemmel til; det er selvfølgelig ikke vor Mening at paalægge Regjeringen nogen Tvang i saa Henseende; vi vente det ikke engang, Regjeringen maa i saa Henseende være fulstændig fri. Derksom det ikke var Tilfældet, vilde jeg kunne forstaa, at der fra den anden Side kunde reises Indvendinger, idet man kunde sige, at der i Forslaget var optaget Bevillinger, som man maasse ikke ønskede at benytte, førend der om dem var opnaaet Enighed, men vi gaa ud fra, at Regjeringen ikke vil benytte disse Bevillinger. Det, som gjør det muligt for os at gaa til dette Forslag, er, som jeg gjentagende har fremhævet, at det i Form og Indhold ikke dækker den provisoriske Lov, thi et Forslag, som gjør dette, kunne vi ikke nu gaa med til. — Jeg har tænkt mig, at det maasse kunde vække Anstød, at der var nævnet Folkethinget, idet det maasse kunde opfattes, som om Folkethinget derigjennem vilde tilføjette eller overle Landsstinget. Efter den Motivering, jeg her har givet, tror jeg, det vil være fuldstændigt klart, at dette ikke blot ikke er vor Mening, men at det er vor Mening bestemt imod. Hvad vi ved dette Forslag sige, er ingenlunde, at, hvad vi have budt den og dengang, skal staa ved Magt. Hvad vi sige, er kun det, at, hvad vi den Gang bød, det staa vi nu ved som midlertidig Lov; hvad vi dengang bød som endelig Lov, ville vi, paa Grund af de Tidsforhold, hvorunder vi nu leve, og for at gjøre det Yderste, vi formaa, for at der kan komme en loovlig Tilstand tilveie, og for at de Forsøg paa Forsoning, der ere gjorte fra begge Sider, kunne lykkes, nu staa ved og endog staa ved som midlertidig Lov, men det er klart, at deri ligger aldeles ikke nogen som helst Tanke om at ville sætte Landsstinget tilside, og naar henses til de betydelige Indrømmelser, vi gjøre, og paa den anden Side den fuldstændige Garant, som ligger i Forslaget for, at man i det andet Thing vil kunne opnaa alt det, man ønsker i Realiteten, og endelig for det Tredie, at man dog ikke med Billighed kan forlange,